

a tőkés körök és a hazaáruló disszidensek „gratulációi...” Hát mi nem kérünk az olyan „demokrációból”, amelynek gróf Zichy tapsol nyugaton.

Ma, amikor társadalmi életünk demokratizálódásával együtt a nemzetgazdaság számos időszerű kérdését, (az ipar technikai színvonalának fejlesztését, a mezőgazdaság szocialista átszervezését és fokozását, a túlzott centralizáció megszüntetését, stb.) kell megoldanunk — tiltakozunk minden olyan kísérlet ellen, amely figyelmünket eltereli a lényeges, a fő kérdésekről.

Tiltakozunk minden olyan kísérlet ellen, amely a szólásszabadság ellen, a demokratizmus és sajtószabadság elvével visszaélve zavart akar kelteni sorainkban. Mi újságírók, akik a Tolna megyében is a hibák ellen, a XX. kongresszus szellemének érvényesüléséért, a párt egységéért küzdünk — ismerjük kortársaink gondjait, de ismerjük örömeit is, és élesen elítélünk minden olyan törekvést, amely a párt rágalmazásával — a népet — minket, magunkat gyaláz meg.

Küzdünk a pártsajtó demokratizmusáért — hiszen a kommunista sajtó volt az, amely az elnyomás idején igazságot hirdetett a népnek és ez a sajtó ma a nép sajtója és szabadsága a nép szabadságával forrt össze. Mi napról napra igaz szóval szólunk a hibákról is, de ne sajnálja tőlünk senki, ha eredményeinket, nem rejtjük véka alá. Nem búsmagyarkodást, üres síránkozó fecsegést akarunk, hanem segíteni, segíteni szebbé, emberibbé alakítani életünket.

Akik a szemétdombon kapirgálnak, azoknak előbb-utóbb mocskos lesz a keze, és mi azt valljuk —, hogy aki a néphez szól, az tiszta kézbe vegye a tollat.

Így látjuk mi és ezért üdvözljük a Központi Vezetőség határozatát. A párt számíthat a fiatal magyar munkás paraszt értelmiségre — és mi azt várjuk, hogy a jövőben még bátrabban számítson erre az erőre.

(*Tolnai Napló*, 1956. július 6.)

Sipos Gyula:

Tolnai túllicitálás

A Tolnai Napló július 6-i számában cikk jelent meg a Központi Vezetőség június 30-i határozatáról. A cikk megállapításokat közöl a DISZ Petőfi Körének vitáiról, egyes írók felszólalásáról. Ezekkel a megállapításokkal nem vitatkozom. Valaki helyeselhet, vagy helyteleníthet egyes

megállapításokat, joga van hozzá. Ahhoz nincs joga, hogy olyan kijelentéseket adjon egyes emberek szájába, amit azok nem mondtak.

De ahhoz sincs joga, hogy a Központi Vezetőség határozatára — rálicitáljon. Ez a határozat kemény megállapításokat tartalmaz a Petőfi Kör vitájával kapcsolatban és komoly következtetéseket von le. De a Tolnai Napló cikke a határozathoz méltatlan hangon már olyan következtetésekhöz jut, amilyenekről a határozatban szó sincs. Érvelés nélkül és általánosítva beszél „magukat népbarátnak nevező írókról, újságírókról és közgazdászokról”, „félresikerült középszerű tehetségekről” és ez az általánosítás alkalmas arra, hogy nemkívánatos ellentéteket keltsen.

Úgy érzem, különösen a cikknek a hangja ellen kell szót emelnem.

Engedje meg a cikk szerzője, hogy az ő módszerével ellentétben (s a bizonyítás, a vitatkozás több ezer éves és a sajtóerkölcs immár több száz éves hagyományainak megfelelően) én szó szerint idézzem is azt, ami cikke hangjában, modorában nem tetszett.

„Nem ezek a rágalmozók és fecsegők vállalták az új Magyarország felépítésének gondját és felelősségét.” „És ez a jellemző az üres hibákban vájkáló demagógokra.” Szinte minden bekezdésben találunk ilyen stílusú kifejezéseket, „mint olcsó demagógia”, „sötét kalandor tervek”, „zavarkeltők”, „zavarosban halászók”, „magukat »marxistáknak« nevező budapesti polgárok”, „aljas célok”, stb.

S hogy a cikk írója publicisztikai tehetségét, vitatkozó modorát és ízlését teljesen megmutassa, leírja ezt a mondatot: „Tudjuk mi nagyon jól bajainkat — jobban imerjük, mint a déri taborok, tardos taborok és azok, akik mögöttük állnak.” Így, az írók nevét kis kezdőbetűkkel és a határozat állításait megtoldva — egy rágalommal.

Déry és Tardos elvtársak Petőfi körü felszólalásáról súlyos megállapítások vannak pártunk Központi Vezetőségének határozatában. De ezekből a súlyos megállapításokból sem következtetheti senki, hogy most már ők nem értékei többé irodalmunknak. Milyen felelőtlenség kell ahhoz, hogy egyesek a súlyosan megbírált íróknak rögtön a tehetségét is kétségbevonják? Kinek használnak ezzel? A kommunistáknak, ha íróról bírálatot — még ha igen súlyos bírálatot is — mondanak, nem az a céljuk, hogy a tehetséges író az irodalomból kitöröljék, kisbetűs törvényenkívüli személlyé tegyék. A Tolna megyei Napló túllicitálója pedig láthatóan ezt szándékolja alaptalan és a határozat szellemével ellentétes megállapításaival. (Annál furább a cikkírónak ez a kisbetűs modortalansága, mert a cikkében szereplő három név közül két tehetséges írónk nevét kis kezdőbetűvel, a Petőfi Kör vitája kapcsán fölemlített gróf Zichy

nevét viszont nagy kezdőbetűvel írja. Több megbecsülés jár hát szerinte egy „hazaaáruló disszidensnek”, mint súlyosan megbírált tehetséges íróinknak.)

Azt mondhatná valaki: ízlés dolga. De ez az írás a Tolna megyei pártbizottság lapjában jelent meg és — bár szerzője nevét nem írta alá — a „fiatal magyar munkás-paraszt értelmiség” nevében beszél.

A felszabadulás előtt, amikor a Györffy Kollégiumban éltem, jelmondatunknak a Tolna megyei Illyés Gyula sorait írtuk föl:

*Azt, hogy a nép fia vagy igazolnod, sejh, ma nem azzal Kellene:
honnan jössz, azzal, ecsém: hova mész!*

Azt hiszem, így vagyunk a jómodorral és a tisztességes hanggal is. A „fiatal munkás-paraszt értelmiség” nem arról ismerszik meg, hogy rossz a modora és hangosan tud szitkozódni.

S különben is régi tapasztalat, hogy a leghangosabb szitkozódásnál is többet ér néhány csöndes érv.

(Irodalmi Újság, 1956. július 14.)

A DISZ Petőfi-köre Vezetőségének határozata

A DISZ Központi vezetősége intézőbizottsága az MDP Központi vezetősége június 30-i határozata alapján megtárgyalta a DISZ Petőfi-köre munkáját, Rámutatott a kör tevékenységében jelentkező egészséges és káros jelenségekre, s kijelölte a Petőfi-kör vezetőségének tennivalóit. A DISZ Petőfi-körének vezetősége az MDP K.V. és DISZ I.B. határozatai alapján a következőket határozta:

1. A Petőfi-kör a marxista-leninista és a népi demokráciához hű fiatal budapesti értelmiség nyílt és őszinte vitáinak fórumaként, közéleti-politikai tevékenysége kifejlesztésének eszközeként jött létre. Petőfi Sándor neve, a nemzedékének hagyatéka korunk ifjúsága számára csak a marxizmus-leninizmushoz és megtestesítőjéhez, a kommunista munkáspárthoz való rendíthetetlen hűséget és a 48-as ifjúság forradalmi szenvedélyének vállalását jelentheti.

A Petőfi-kör munkájának kibontakozása elválaszthatatlanul összekapcsolódott XX. kongresszus eszméinek vitára, alkotásra készítő erejével s azzal az óriási hatással, melyet a kongresszus fiatal szocialista értelmiségünkre gyakorolt. A kör vitái vonzották és részvételre készíteték az egyetemek, tudományos és kulturális intézmények és üzemek legjava fiatal értelmiségét. E fiatalok a dogmatikus és szektás megcsontosodás,